

Innst. S. nr. 123.

(1998-99)

Innstilling fra energi- og miljøkomiteen om forslag fra stortingsrepresentantene Bjørn Hernæs, Trond Helleland og Ivar Kristiansen om endring av viltloven slik at det igjen blir anledning til å felle skadedyr «under fare for direkte angrep på bufe og tamrein».

Dokument nr. 8:115 (1997-98).

Til Stortinget.

SAMMENDRAG

Forslagsstillerne viser i dokumentet til at viltlovens § 11 i dag gir anledning til felling av skadedyr til forsvar av person, bufe og tamrein. Bestemmelsen gjelder uten hensyn til fredning. Adgangen til å felle vilt til forsvar for bufe og tamrein ble innskjerpet ved revisjon av viltloven 25. august 1995, og vilt kan nå bare felles under direkte angrep på bufe og tamrein.

Forslagsstillerne viser videre til at viltlovens § 12 åpner for at departementet uten hensyn til fredning kan «gi tillatelse til felling av et bestemt antall individer av en rovviltart som gjør skade av vesentlig betydning på bufe eller tamrein. Fellingstillatelsen skal være begrenset til et bestemt område og et bestemt tidsrom». Dette er en viktig bestemmelse som kan gi anledning til å ta ut spesielt pågående rovdyr. Siden fellingstillatelse bare gis etter søknad, og behandlingen av slik søknad tar tid, kan skadedyret/dyra imidlertid rekke å gjøre ubotelig skade før felling kan finne sted. Forslagsstillerne mener derfor det er behov for å reversere den endringen av § 11 i viltloven som fant sted i 1995.

Følgende forslag fremmes:

«Stortinget ber Regjeringen fremme forslag om endring av viltlovens § 11 slik at vilt kan felles uten hensyn til fredning når felling må anses påkrevet for å fjerne en aktuell og betydelig fare for skade på person og under fare for direkte angrep på bufe og tamrein. Felling må straks meldes til viltneimnda.»

KOMITEENS MERKNADER

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Olav Akselsen, Aud Blattmann, Bent Hegna, Tore Nordseth,

Torny Pedersen og lederen Jens Stoltenberg, fra Kristelig Folkeparti, Jens Arntfinn Brødsjømoen og Lars Rise, fra Høyre, Jan Johnsen og Jan Tore Sanner, fra Sosialistisk Venstreparti, Hallgeir H. Langeland og fra Venstre, Gunnar Kvassheim, vil vise til St.meld. nr. 35 (1996-97) om rovviltforvaltningen (rovviltmeldinga), hvor Stortinget gikk inn for at det skal være et mål å sikre levedyktige bestander av alle de fire store rovdyrartene samtidig som det sikres et aktivt jordbruk med muligheter til å utnytte beiteressursene i utmark til sau og rein. Denne målsettingen tilfredsstiller våre påtatte forpliktelser gjennom internasjonale avtaler, jf. Konvensjonen om Biologisk mangfold og Bern-konvensjonen.

Flertallet er bekymret for at konfliktnivået i rovdyrforvaltningen er stort, og at situasjonen flere steder i landet er alvorlig. Dette gjelder både for sauehold og reindrift. Det er derfor nødvendig med effektive tiltak for å fjerne skadedyr.

Et annet flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Kristelig Folkeparti, Sosialistisk Venstreparti og Venstre, mener registrering av bestanden av de ulike rovdyrarter, betingede fellingstillatelser, kortere saksbehandlingstid, opplæring av jegere, og dermed mulighet til rask avlving av skadedyr vil bidra til en mer effektiv rovdyrforvaltning. Dette flertallet ser at eieren påføres belastninger ved tap av bufe eller tamrein. Dette flertallet er derfor tilfreds med Regjeringens satsing på å bedre rovdyrforvaltningen og mener dette må få tid til å virke.

Dette flertallet vil framheve at begrunnelsen for lovendringen i 1993 var at Høyesterett uttalte at

ordlyden i § 11 medførte en uklar rettstilstand på dette området. Dessuten var det en tendens til økende antall fellinger med utgangspunkt i bestemmelsen.

Dette flertallet vil vise til at forslaget begrunner endringen med at søknad om fellingstillatelse etter § 12 tar så lang tid at skadedyret i mellomtiden rekker å gjøre ubotelig skade før felling finner sted. Dette flertallet vil understreke at behandlingstiden for fellingstillatelser er betydelig redusert de siste to årene. I tilknytning til nedkorting av saksbehandlingstiden er det blitt tildelt betingede fellingstillatelser som kan iverksettes av fylkesmannen. Dette flertallet vil vise til at fylkesmannen i Hedmark i sommerperioden fram til 31. august 1998 avgjorde 22 av 23 søknader om felling av store rovvilt med gjennomsnittlig behandlingstid på tre timer. Dette flertallet vil påpeke at erfaringen med bruk av betingede fellingstillatelser er positiv og at ordningen kan bidra til å forhindre at rovviltet gjør ubotelig skade før det blir gitt fellingstillatelse.

Dette flertallet er av den oppfatning at bestemmelsen i § 11 utelukkende må komme til anvendelse i situasjoner av akutt karakter, og at loven ikke må endres slik at det blir tilstrekkelig grunnlag for bruk av felling etter viltloven - at rovdyret oppholder seg i området. Dette flertallet frykter at en endring av loven i tråd med forslaget vil gjøre det vanskelig å innfri nasjonale mål og internasjonale forpliktelser spesielt for bjørn og ulv.

Dette flertallet ønsker ikke å gjeninnføre en bestemmelse som medfører uklarhet i forhold til tolkning. Videre legges det vekt på at de tiltak som er iverksatt av regjeringen må få tid til å virke. På denne bakgrunn vil dette flertallet avvise forslaget i Dokument nr. 8:115 (1998-99) om endringer i viltlovens § 11.

Komiteens medlemmer fra fra Fremskrittspartiet, Øyvind Korsberg og Øyvind Vaksdal og fra Høyre, Jan Johnsen og Jan Tore Sanner, viser til at dagens rovdyrforvaltning er svært konfliktfylt og at alt bør gjøres for å redusere konfliktnivået. Disse medlemmer mener det er et mål å opprettholde balanserte rovdyrstammer. Samtidig må det fortsatt være anledning til å ta ut skadedyr. Den utviklingen som har pågått de siste årene har vist at de som driver med sau eller tamreindrift har blitt påført store belastninger på grunn av store tap av dyr. Før endringen av viltloven i 1995 kunne skadedyr felles under fare for direkte angrep på bufe eller tamrein, noe som medførte at det var mer hensiktsmessig å gjete, og det var enklere å ta ut skadedyr som gjentatte ganger hadde forvoldt skade på bufe eller tamrein. Slik viltloven er i dag kan skadedyr bare felles under direkte angrep på bufe eller tamrein, noe som disse medlemmer mener har medført en rekke problemer for næringen med hensyn til fjerning av skadedyr. Etter disse medlemmer syn er det viktig at næringen har rett til å forsvare på en hensikts-

messig måte det man selv eier. Disse medlemmer viser til at beiting i rovdyrutsatte utmarksområder i dag krever kontinuerlig gjeting for å unngå store tap av dyr. Store og til dels uoversiktlige områder medfører at en slik driftsmåte blir kostbar og ulønnsom. Disse medlemmer registrerer at kombinasjonen av lovendring av viltloven og en økende rovdyrstamme har medført at store deler av utmarksområdene i dag ikke blir benyttet. Disse medlemmer vil også vise til at Statens Dyretilsyn har kommet med uttalelser om å forby sau på utmarksbeite i de hardest belastede rovdyrområdene, noe som vil medføre en økonomisk belastning for næringen.

Disse medlemmer vil vise til den betydningen husdyrhold som næring har for distriktene. Disse medlemmer er gjort kjent med at i enkelte områder og kommuner er rovdyrproblemene så store at tapene av dyr får store økonomiske konsekvenser for eierne og dermed også bygdesamfunnene. Disse medlemmer viser til at store tap av bufe og tamrein også er en psykisk belastning for eierne. Funn av skadde og drepte dyr på beite og stadig uro for dyr på beite blir en psykisk belastning for den enkelte eier. Dårlige fremtidsutsikter for næringen da tapsomfanget øker år for år, øker den psykiske belastningen.

Kombinasjonen rovdyr og husdyrhold i samme område kan bli en kostbar politikk for staten. Disse medlemmer viser til at den samlede bevilgningen til rovdyrerstatningen i fjor kom opp i 72 mill. kroner, og at det på årets budsjett er blitt bevilget 96 mill. kroner.

Disse medlemmer viser til at staten har brukt betydelige beløp på forebyggende tiltak mot rovdyrskade på bufe, men tapene har aldri vært større enn i fjor.

Disse medlemmer mener på denne bakgrunn at det må bli enklere å få felle skadedyr og vil derfor bifalle forslaget som er fremmet i dokumentet.

Medlemmen i komiteen frå Senterpartiet, John Dale, viser til Innst. S. nr. 301 (1996-97), der Senterpartiet, Høyre og representanten Hillgaar foreslo å endre § 11 i viltlova. Saka er reist på ny i Dokument nr. 8:115 (1997-98), og denne medlemmen vil støtte forslaget.

Denne medlemmen meiner erfaringa tilseier at ei lovendring blir sett i verk for kunne sikre målsettinga om ei balansert rovdyrforvaltning. I Budsjett-innst. S. nr. 9 (1998-99) uttaler ein samla komité at situasjonen fleire stader i landet no er alvorleg. Dette gjeld både for sauehald og reindrift. Komiteen meiner også det er nødvendig å gjennomgå regelverk og praksis m.o.t. uttak av skadedyr, og ber om at resultatene av ein slik gjennomgang blir presentert for Stortinget i ei eigna form. Det ligg såleis føre tverrpolitisk semje om å studere situasjonen nærare.

Denne medlemmen meiner dagens situasjon er uakseptabel, og at det kan vera naudsynt å justere bruken av enkelte verkemiddel i rovdyrforvaltninga.

Denne medlemmen vil peike på at spørsmålet om uttak av skadedyr er serleg brennbart. Mellom anna

finst det lite samsvar mellom talet på fellingsløyve og felling, og samstundes som behovet for å bruke naudverje har auka, har det etter lovrevisjonen i 1995 vorte vanskelegare å ta ut skadedyr. Så lenge denne tilstanden varer ved, vil konfliktane auke, og dei vil kunne tvinge fram ei omfattande endring av rovdyrforvaltinga.

Denne medlemen vil understreke at ei framsynt og trygg rovdyrforvalting må byggje på ei allmenn rettskjensle og tillit til at motsette interesser respekterer kvarandre. Denne medlemen vil såleis reservere seg mot påstandar om at ei lovendring i tråd med Dokument nr. 8:115 (1997-98) vil skape meir uklære rettsstilstandar, som i sin tur vil kunne bli utnytta i utrengsmål av folk som har behov for å verne bufe og tamrein. Snarare vil ei slik lovendring bli oppfatta som rimeleg, og den vil kunne fungere som eit tillitsskapande tiltak i arbeidet for å skape føresetnader for ei varig, lokal forankring av rovdyrforvaltinga.

Denne medlemen vil såleis hevde at ei endring av § 11 i viltlova vil vera til beste, så vel for lokalsamfunn som dei rovdyrbestandar Noreg har ansvar for å ta vare på i samsvar med Bernkonvensjonen.

FORSLAG FRA MINDRETALL

Forslag fra Fremskrittspartiet, Høyre og Senterpartiet:

Stortinget ber Regjeringen fremme forslag om endring av viltlovens § 11 slik at vilt kan felles uten hensyn til fredning når felling må anses påkrevet for å fjerne en aktuell og betydelig fare for skade på person og under fare for direkte angrep på bufe og tamrein. Felling må straks meldes til viltnemnda.

KOMITEENS TILRÅDING

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til dokumentet og rår Stortinget til å gjøre slikt

v e d t a k :

Dokument nr. 8:115 (1997-98) - forslag fra stortingsrepresentantene Bjørn Hernæs, Trond Helleland og Ivar Kristiansen om endring av viltloven slik at det igjen blir anledning til å felle skadedyr «under fare for direkte angrep på bufe og tamrein» - avvises.

Oslo, i energi- og miljøkomiteen, den 16. mars 1999.

Jens Stoltenberg,
leder.

Øyvind Korsberg,
ordfører.

Aud Blattmann,
sekretær.

Vedlegg

Brev fra Miljøverndepartementet v/statsråden til energi- og miljøkomiteen, datert 25. november 1998.

Dokument nr 8:115 (1997-98) - viltloven § 11

Det vises til Energi- og miljøkomiteens brev av 14.10.98, der komiteen oversender til departementet for utredning og uttalelse Dok. 8:115 Forslag fra stortingsrepresentantene Bjørn Hernæs, Trond Helleland og Ivar Kristiansen om endring av viltloven slik at det igjen blir anledning til å felle skadedyr «under fare for direkte angrep på bufe og tamrein».

Bakgrunn

Stortingsrepresentantene Bjørn Hernæs, Trond Helleland og Ivar Kristiansen har fremmet følgende forslag: «Stortinget ber Regjeringen fremme forslag om endring av viltlovens § 11 slik at vilt kan felles uten hensyn til fredning når felling må anses påkrevet for å fjerne en aktuell og betydelig fare for skade på person og under fare for direkte angrep på bufe og tamrein. Felling må straks meldes til viltneemnda.»

Viltloven § 11 lyder:

«Vilt kan felles uten hensyn til fredning når felling må anses påkrevet for å fjerne en aktuell og betydelig fare for skade på person.

På samme måte kan eieren, eller noen som opptrer på eiernes vegne, felle vilt under direkte angrep på bufe og tamrein.

Kongen kan bestemme at bestemmelsen i annet ledd ikke skal gjelde for spesielt truede arter eller spesielt truede bestander av enkelte arter.

Felling eller forsøk på felling i henhold til første og annet ledd skal straks meldes til kommunen.»

Viltloven § 11 ble endret 11.6.93, jf Stortingets behandling av Ot.prp nr 54 (1992-93). Fram til dette tidspunktet hadde § 11 følgende ordlyd:

«Vilt kan felles uten hensyn til fredning når felling må anses påkrevet for å fjerne en aktuell og betydelig fare for skade på person og under fare for direkte angrep på bufe og tamrein.

Felling i henhold til første ledd må straks meldes til viltneemnda.»

Rettsstilstand før lovendringen i 1993

Før lovendringen i 1993 var ordlyden i § 11 oppfattet som uklar. Det var også en tendens til økende antall felling med utgangspunkt i bestemmelsen.

Spørsmål omkring viltlovens § 11 ble omtalt i St.meld. nr 27 (1991-92) Om forvaltning av bjørn, jerv, ulv og gaupe (Rovviltmeldingen). Departementet pekte her på behovet for en innstramning og presisering av hjemmelen til å felle rovvilt til forsvar av bufe og tamrein. Det ble fastslått at lovens § 11 har mye til felles med straffelovens regler om nødrett og nødverge. Videre ble det vist til at det er reist tvil om hvor langt adgangen etter lovens § 11 til å avlive vilt for å avverge skade på bufe og tamrein strekker seg. Det ble

også nevnt at det er reist tvil om loven på dette punkt er i overensstemmelse med Bernkonvensjonens intensjoner. Det ble pekt på at en vid tolkning av adgangen til å felle rovvilt etter § 11 vil kunne reise spørsmål omkring enkelte arters reelle fredningsstatus. Det ble også bemerket at man hadde sett en økning i antallet felling med utgangspunkt i viltlovens § 11. I meldingen s. 38 heter det videre: «Ved felling av vilt etter viltlovens § 11 gis ikke forvaltningsmyndighetene mulighet for å foreta noen avveining av hensynet til bestanden i forhold til behovet for å redusere skaden. Departementets oppfatning er at bestemmelsene i § 11 må komme til anvendelse utelukkende i situasjoner av akutt karakter og at tilstedeværelse av rovdyr i et område der bufe eller tamrein beiter ikke er tilstrekkelig grunnlag for å kunne benytte adgangen til felling etter viltlovens § 11.» På denne bakgrunn mente departementet at det var nødvendig å presisere innholdet i § 11.

Forslag om endring av viltlovens § 11 ble fremmet i Ot.prp. nr 54 (1992-93) Om lov om endringer i viltloven. Det vises til proposisjonen s. 11-15, 24-25 og 29. Forslaget omfattet blant annet at adgangen til å felle vilt til forsvar av bufe eller tamrein begrenses til å gjelde ved direkte angrep. I proposisjonen heter det: «Bakgrunnen for forslaget er at flere rettsavgjørelser har lagt til grunn at bestemmelsen er uklar, ...». «Det er derfor nødvendig å presisere innholdet i bestemmelsen slik at fellingsadgangen bare omfatter tilfeller av akutt karakter, og slik at tilstedeværelsen av rovdyr i et område der bufe eller tamrein beiter, ikke er tilstrekkelig til å felle rovvilt. Det ble vist til at ved fortolkningen av kriteriet «under fare for direkte angrep» er det et problem at tilstedeværelsen av ethvert individ av de store rovviltartene innebærer en potensiell fare for angrep. Den foreslåtte bestemmelse er klarere og vil gi de truede rovviltartene et bedre vern enn etter gjeldende rett. Felling av fredet rovvilt uten fellingstillatelse vil i mindre grad kunne berettiges utfra bestemmelsen om felling til forsvar av bufe og tamrein og vil være straffbart, jf viltlovens § 56.»

I straffesak i Nord-Østerdalen i 1998 som ble anket til Høyesterett, uttrykte Høyesterett at «det er noe uklart hva som ligger i lovens ordlyd - under fare for direkte angrep på bufe», jf RT 1989-1306. På bakgrunn av dette og uttalelser fra Riksadvokaten, framholder Miljøverndepartementet i Ot.prp. nr 54 (1992-93) at bestemmelsen ikke i tilstrekkelig grad gir domstolene anvisning på et tolkningsresultat som er i overensstemmelse med Norges internasjonale forpliktelser.

Endringen i 1993 omfattet også en adgang til å unnta spesielt truede arter eller spesielt truede bestander av enkelte arter fra bestemmelsen om felling av vilt til forsvar av bufe og tamrein. I St.meld. nr 27 (1991-92) pekte departementet på at den skadevoldende arts

bestandssituasjon bør tillegges vesentlig vekt når det vurderes om felling til forsvar av bufe eller tamrein kan skje. Dette forholdet er spesielt aktuelt for ulv.

Dagens forvaltning av rovvilt

Stortinget behandlet St.meld. nr 35 (1996-97) Om rovviltforvaltning i juni 1997. Stortinget gikk da inn for at det skal være en målsetting for rovviltforvaltningen å sikre levedyktige bestander av alle de fire store rovviltartene i Norge. Samtidig skal det sikres et aktivt jordbruk med muligheter til å utnytte beiteressursene i utmark til sau og rein. Målsettingen er i tråd med de forpliktelser Norge har påtatt seg gjennom internasjonale avtaler, jf Konvensjonen om biologisk mangfold og Bern-konvensjonen. I viltloven heter det i § 1 at viltet og viltets leveområder skal forvaltes slik at naturens produktivitet og artsrikdom bevares. Lovens § 3 angir ett av hovedprinsippene i viltforvaltningen, som går ut på at alt vilt i utgangspunktet er fredet. Videre er det forbudt å fange, jage, drepe eller skade fredet vilt.

Felling av fredet rovvilt er straffbart etter viltlovens § 56. Fredet rovvilt som gjør skade, kan likevel felles på to grunnlag. Som hovedregel skal felling av rovvilt som gjør skade på bufe og tamrein, skje etter en søknad om fellingstillatelse og forutsetter en avveining av vilt- og landbrukshensyn, jf viltlovens § 12. Nærmere regler om fellingstillatelse på rovvilt som gjør skade, er gitt i forskrift av 9.7.93 om forvaltning av bjørn, jerv, ulv og gaupe. Av forskriftens § 3 går det fram at det må dreie seg om betydelig skade på bufe eller tamrein dersom det skal kunne gis tillatelse til felling. Ved avgjørelsen skal en ta hensyn til størrelse og sammensetning av vedkommende rovviltbestand, områdets betydning som beitemark og skadenes omfang og utvikling. Før fellingstillatelse blir gitt, skal det vurderes om det i stedet kan gjennomføres forebyggende tiltak for å begrense skadene. I tråd med Stortingets behandling av St.meld. nr 35 (1996-97) legges det til grunn at begrepet «betydelig skade» i forskriften gis en strengere tolkning innenfor et kjerneområde for rovdyr.

Adgangen til felling til forsvar av bufe og tamrein, jf viltlovens § 11, har stor betydning for det reelle innholdet i vernet for rovvilt som er fredet. Her gis mulighet til å felle rovvilt som gjør skade, uten først å søke om fellingstillatelse.

Jeg vil peke på at dersom felling av store rovdyr i medhold av viltlovens § 11 skulle få et stort omfang, ville det for flere av artene og bestandene bli vanskelig å innfri både nasjonale mål og internasjonale forpliktelser. For en direkte truet art som ulv vil et relativt begrenset antall av slike fellinger kunne utrydde arten i Skandinavia, og dermed være i strid med viltlovens § 1.

Av merknadene i Ot.prp. nr 54 (1992-93) framgår mer konkret hvordan gjeldende § 11 i viltloven er å forstå: Bestemmelsens første ledd innebærer ingen realitetsendring i forhold til tidligere. Bestemmelsens andre ledd medfører at adgangen til å felle rovvilt til forsvar for bufe og tamrein er skjerpet i forhold til tidligere

bestemmelse med tilhørende praksis. Felling kan etter ordlyden bare skje mens rovviltet jager eller angriper bufeet eller tamreinen. Dette innebærer at felling bare kan skje dersom rovviltet er i ferd med å angripe eller angriper bufe/tamreinen.

Etter tredje ledd kan spesielt truede arter eller spesielt truede bestander av enkelte arter unntas fra bestemmelsen om felling til forsvar av bufe og tamrein. Dette gir en mulighet til å iverksette forholdsregler i situasjoner der en art eller en bestand er truet av utryddelse, og ytterligere desimering kan være av avgjørende betydning for om arten eller den lokale bestanden skal bestå. Det nevnes i denne sammenheng at bestemmelsen ikke pr dags dato er tatt i bruk.

I St. meld. nr 35 (1996-97) Om rovviltforvaltning ble viltlovens § 11 omtalt s. 26. Det ble bl.a. pekt på at «Lovendringa har medverka til å styrke rovdyra sin reelle fredningsstatus gjennom at all felling av store rovdyr som ikkje har som mål å stanse eit igangsett åtak på bufe og rein, må gjevast ei forvaltningsmessig vurdering i høve til gjeldande fredingsføresegner».

Ved Stortingets behandling av St. meld. nr 35 (1996-97) den 19. juni 1997 ble det framsatt et forslag fra Senterpartiet og Høyre som er nær identisk med foreliggende Dokument 8-forslag. Forslaget ble ikke bifalt.

I Dok. 8-forslaget som er framlagt, hevdes det at kombinasjonen av lovendringen og økte rovviltstammer har medført at store deler av de norske utmarksressursene i dag ikke kan benyttes.

Departementet har ikke opplysninger som støtter denne påstanden. Utviklingen i omfanget av sauenæringen i Norge er omtalt i St.meld. nr 35 (1996-97). Det framgår at saueholdet har økt med 10 % på landsbasis i perioden 1990-95. Flere kommuner der størstedelen av saueholdet blir drevet innenfor kjerneområder for rovvilt, har hatt en økning godt over landsgjennomsnittet i denne perioden, mens enkelte andre kommuner har hatt en reduksjon i saueholdet.

I Dok. 8-forslaget framholdes også at det er behov for å reversere endringen i viltlovens § 11 fordi behandling av fellessøknad etter § 12 tar tid, som medfører at skadegjørere rekker å gjøre ubotelig skade før felling kan finne sted.

I Ot.prp. nr 54 (1992-93) ble det vist til at en tilstramning av adgangen til felling til forsvar av bufe og tamrein forutsetter en rask vurdering og behandling av søknader om fellingstillatelse etter viltlovens § 12. Departementet vil bemerke at miljøvernmyndighetene legger stor vekt på å behandle søknader om skadefelling raskt. For å bidra til dette, er det de siste årene blitt gitt betingede fellingstillatelser som kan iverksettes av fylkesmannen. Som eksempel kan nevnes erfaringene fra Hedmark sommeren 1998. Fylkesmannen i Hedmark avgjorde i sommerperioden fram til 31. august 17 søknader om fellingstillatelse på bjørn, 2 på gaupe og 4 på jerv. Før fylkesmannen tar standpunkt til en søknad om fellingstillatelse, forutsettes det at skadegjørere og skadeomfang er dokumentert av fylkesmannens feltpersonell, og at det er klarlagt at skadegjøreren ikke

er radiomerket. Dette vil nødvendigvis ta noe tid. Med ett unntak er likevel samtlige søknader som er behandlet av fylkesmannen, avgjort samme dag som de er innkommet, med en gjennomsnittlig behandlingstid på ca. 3 timer. Unntaket gjaldt en søknad som kom kl. 23.20, og ble besvart kl. 03.45 neste dag.

I 1998 er det iverksatt forsøk i Lierne kommune i Nord-Trøndelag der kommunalt nivå er delegert myndighet til bl.a. å effektivere betingede fellingstillatelser på bjørn. Det ble i dette området sendt inn en rekke fellings-søknader til kommunen i løpet av årets beitesesong for

sau. Rapport fra Lierne kommune viser at flere av søknadene ble behandlet samme dag som de ble innlevert.

Jeg mener disse eksemplene viser at det er mulig å foreta forsvarlige viltfaglige vurderinger etter viltlovens § 12 innen rimelig tid, og at tiden det tar å behandle fellingssøknader ikke er noe argument for å endre viltloven § 11.

Konklusjon

Miljøverndepartementet tilrår ikke endring av viltloven § 11.